

Kui ma 19. mail Lauluväljakule jõudsin ja sõna otses mõttes rohkem kui kümnetuhandepealise, juba 25. korda toimuva Maijooksu kireva seltskonnaga liitusin, alles siis sain teada, et jooksmata seekord ei hakkagi. Meie vahva meeskond - Kadrioru Kadrid oli seekord hoopis käimisele kirja pandud. Taktikaliselt kaval käik sel meie kambajuhil, sest oleks ma sest "lati alt läbi jooksmise" plaanist varem kuulnud, tea, kas oleksingi tihanud minna. Kui ikka päevast päeva maijooksudest märksa pikemaid sörgitiire teed, tundub võistlemine väiksemal maal mõttetult ja kasutugi. Kuid juba enne finishit mõistsin, et kasu oli sellest märksa suurem. Isegi oma kümnekordne.

Kõik algas sellest, et ühel igavavõitu koosolekul küsis üks osaleja nagu muuseas – kas keegi Maijooksule ka läheb. Et lähaks näiteks koos, oleks lõbusam? Tõsi, olin kunagi paarkümmend aastat tagasi seda üritust sponsori esindajana käima joosta aidanud, ent ise polnud kunagi osalenud. Ei tundunud tookord põnev see massikesi kulgemine. Ent rullisumaratonidel sain tunda, kui suur ja inspireeriv võib olla rahvahulga mõju. Ning et sama maad uisutada või joosta on hulgakese koos tegelikult märksa kergem. Ja isegi finish jõuab uskumatult kiiresti kätte. Pärastisest ülevast meeleolust kõnelemata.

Mõeldud, tehtud. Kuigi olin plaaninud tolle laupäeva Ärmal aiatöödel olla, kaalus Kadrioru Kadridele uue hingamise andmine selle kõik üles. Kui aasta tagasi I Eesti Naiste Tantsupeo jaoks rühma moodustasime ning uskumatult lähedat aega koos veetsime, ei tihanud pikemaid plaane pidada. Nüüd oli siis võimalus Kadrid ellu äratada.

Samal õhtul saatsin kantselei naistele meili kutsega Kadrid taas kokku võtta ja lustiliselt ning tervislikult üks laupäev veeta. Salamisi lootes, et ehk "nakatub" ka uusi tulijaid spordipisikuga. Mõne päevaga oli koos üllatuslik 17-pealine naiskond, ainult et jooksmata julgenuks neist vaid mõned üksikud minna. Nii siis registreeriski Kadride tiimijuht meid salamisi hoopis käima. Et olulisem oli tulijate hulk, mitte kiirus. Loogiline.

Kenad helesinised jooksukleidid üll nautisime seda seitset kilomeetrit täiega. Tegime tempot ja rõkkasime nagu laulupeo rongkäigus. Pealtvaatajate ergutus andis aga iga kord indu juurde ja nii jõudsime käijate tagumistest ridadest sujuvalt kuhugile keskele. Finishijoont ületades tõusid aga kõigi käed ja hääled nagu kokkuharjutatuna korraga taevasse. Imeline!

Mis aga kõige olulisem: pärast koos murul istudes ja suppi süües poetas keegi jooksupelguritest

nagu muuseas – polnudki ju nii pikk...järgmisel aastal ehk ikka jookseme? Ja kõik olid korruga päri. See tore päev ja lahe koostegemise kogemus oli ühe tunniga kümme tervisejooksjat juurde sünnitanud! Juunikuu imelised varahommikud ja valged ööd on looduses liikumiseks nagu loodud. Alustada pole kunagi hilja. Võta sõber kaasa ja naudi koos meiega!